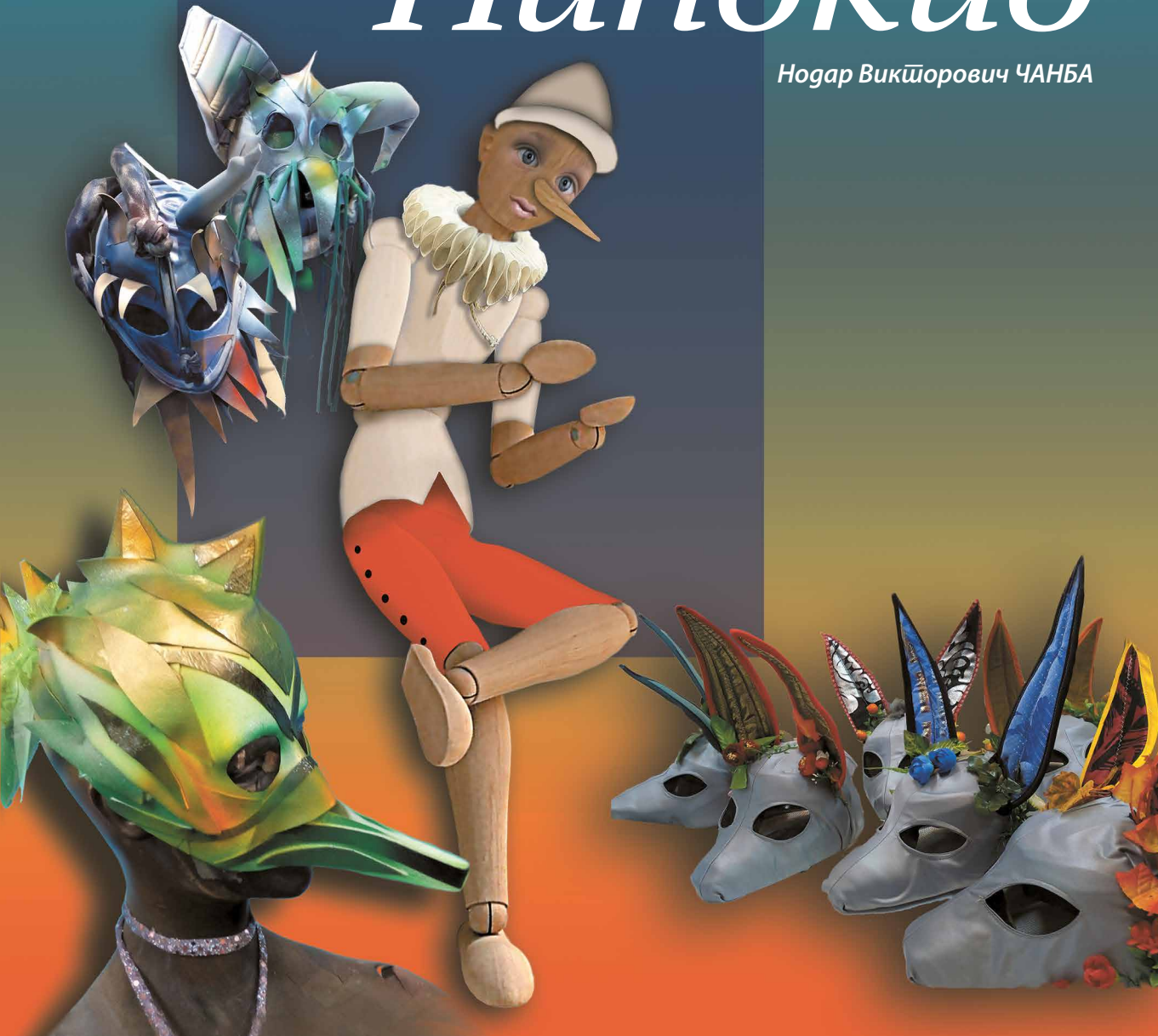

Пинокио

Нодар Викі́орович ЧАНБА

Значење имена „Пинокио“
Пино (итал. *piño*), медитерански бор;
окио (итал. *occhio*), око

Наојуки Ацуми (*Пинокио*) и ансамбл Балета

Нодар Викторович Чанба

Пиноккио

Балет у два чина са интермецом

Либрето: **Драган ЈЕРИНКИЋ**, према роману „Пиноккијево авантуре“ Карла Колодија

Кореограф: **Драган ЈЕРИНКИЋ**

Диригент: **Александар КОЈИЋ**

Сценограф: **Далибор ТОБЏИЋ**

Костимограф: **Мирјана СТОЈАНОВИЋ МАУРИЧ**

Дизајнер светла: **Марко РАДАНОВИЋ**

Улоге:

Ђејџио	Милан Лазић, Мирјана Дробац
Пиноккио	Наојуки Ацуми, Александар Бечварди
Плава вила	Катарина Кљајић, Милена Кркотић, Олга Аврамовић
Лисац	Самјуел Бишоп, Давид Груосо
Мачак	Александар Бечварди, Ђулио Милите
Ђошо	Игор Таубер, Ранко Лазић
Цврчак	Теона Радановић, Јука Мацујама
Манђафуоко	Бранка Глигорић
Розаура	Милена Кркотић, Соња Батић
Колумбине ...	Олга Аврамовић, Лана Стојановић, Катарина Кљајић, Соња Батић, Маријана Ђурчија
Харлекини	Милан Иван, Давид Груосо, Панајотис Дионисакопулос, Наојуки Ацуми, Александар Бечварди
Исјочњачки њлес-лујке	Саид Торчуа, Адгур Микаја, Адамур Сангулија, Амиран Кардија (гости из Абхазије)
Болеро	Олга Аврамовић, Соња Батић, Ђулио Милите, Маријана Ђурчија, Соња Гаврилов
Мала шаранџела	Милена Кркотић, Лана Стојановић, Мина Радовић, Катарина Кљајић
Директор циркуса	Игор Таубер
Сјодобе	Бојан Раднов, Ђулио Милите, Иван Ђерковић, Зоран Трифуновић, Панајотис Дионисакопулос
Кловнови	Милан Иван, Давид Груосо, Панајотис Дионисакопулос, Наојуки Ацуми, Александар Бечварди
Човечуљак	Ранко Лазић, Панајотис Дионисакопулос
Мајарци	Татјана Димовић, Соња Гаврилов, Марко Дубовац, Зоран Трифуновић, Никола Стаменовић*

Дизачи шеевова Бојан Раднов, Иван Ђерковић
Полицајци Иван Ђерковић, Ранко Лазич, Бојан Раднов
Жена са водом Јелена Вукадиновић, Надежда Салак
Вилин коњиц Сања Павић
Свећлећи љуж Љиљана Јокановић, Јука Мацујама
Морски љужић Ема Бежа**
Шкољке Соња Гаврилов, Милица Јелић
Плаве виле Верица Козарев Кларич, Мина Радовић, Сања Павић,
 Бојана Матић, Настасја Иветич, Милана Самарцић, Соња Гаврилов,
 Јована Пауновић, Милица Јелић, Соња Батић
Медузе Мина Радовић, Ирена Месарош, Бојана Матић, Настасја Иветич,
 Милана Самарцић, Јована Пауновић, Верица Козарев Кларич, Соња Батић
Сирене Дејана Симатовић, Весна Огњанов, Марија Вученовић
Ђаци Јука Мацујама, Јелена Дангузов, Јелена Николић, Љиљана Јокановић,
 Ајака Саито, Татјана Димовић, Никола Стаменовић*, Теона Радановић
Пчелице Јука Мацујама, Јелена Дангузов, Јелена Николић, Ајака Саито,
 Љиљана Јокановић, Марија Вученовић, Теона Радановић
Народ, Тени ... Маријета Вираг, Јелена Вукадиновић, Татјана Ненадовић, Зорана Димитријевић,
 Ивана Нанић Сувачаревић, Ивана Прибић, Иванка Стојчевић, Маја Кувелић,
 Надежда Салак, Ђулио Милите, Марко Дубовац, Зоран Трифуновић

* ученик Балетске школе, Нови Сад; ** дете

Учествује Оркестар Опере СНП-а

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Асистент кореографа: Лидија Радованов

Репетитор: Бранка Глигорич; корепетитори: Золтан Гајдош, Дејан Бркић

Тонски сарадник: Предраг Петрушевски; инспицијент: Иван Свирчевић

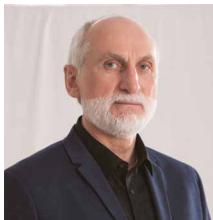
Асистент сценографа: Нада Даниловац; асистент костимографа: Снежана Хорват

Глас наратора: Гордана Каменаровић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.

Представа траје 75 минута (нема паузу).

Праизведба: 28. априла 2018, СНП, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00

Нодар Викторович Чанба, композитор и диригент
(1955, Гудаута, Абхазија, Руска Федерација)

Дипломирао је 1985. на државном Конзерваторијуму „П. И. Чајковски“ у Москви, на Одсеку за хорско дириговање. Постдипломске студије је завршио специјализирајући се за оперско и симфонијско дириговање. Као стипендиста, усавршавао се на Академији „Ј. С. Бах“ (проф. Х. Рилинг) у Штутгарту. Радио је као шеф диригент и музички директор Државног хора Абхазије; био је шеф диригент јужнокорејског филхармонијског Оркестра у Сеулу; предавао оркестарско дириговање на универзитету Санг Мјун у Сеулу. Од многобројних компонованих дела издваја: балете *Линокио* и *Исус*, симфонијску поему *Дорошеја*, симфонијско дело *Сећање (Reminiscence)*, ораторијум *Исаија*, *Сакрални концерти*, аранжмане за народне абхазијске песме; компоновао разна инструментална дела, романсе. Наступао је са многим оркестрима и хоровима, као што су: Национални симфонијски оркестар (Абхазија), Оркестар Академије „Ј. С. Бах“ (Штутгарт), Симфонијски оркестар, Први филхармонијски оркестар, Државни хор Абхазије, као и Државни хор и Метрополитен хор (Сеул)... Наступао на концертима у Абхазији, Русији, Ј. Кореји, Немачкој, Француској. Добитник је националног признања за заслужног уметника Абхазије, 2007; докторирао историју музике, дописни је члан Међународне академије наука „Арарат“ (Париз). Аутор је монографије *The Heroic Choral Songs of the Abkhazians (Херојске хорске њесме Абхазије)*, аутор је чланака о абхазијској музици.

Реч композитора

Стицајем околности, 2009. године сам у Сеулу, где радим као професор на Универзитету, срео Драгана Јеринкића, који ми је предложио да напишем музику за балет. Са одушевљењем сам прихватио. Припремао сам се озбиљно и непрестано био у том свету који ме је окупирао. Каткад сам ноћу имао музичке идеје које сам одмах бележио. Оркестарска партитура није лака, јер је музика стварана за балетску представу. На пример, композиција за сцену о Морском краљевству је класична и озбиљна. Тај предео, обасјан зрацима залазећег сунца или у свитању, често ми је у мислима, јер сам рођен у месту близу обале Црног мора, где је веома лепо и романтично. Водио сам се другим призорима: планинским пејзажима, воденим просторствима, лепотом људи, хармонијом у природи. Било је задовољство да стварам музику за *Линокија* и надам се да ће је публика завоleti и уживати.

Нодар В. Чанба

Драган Јеринкић, кореограф и аутор либрета

Рођен у Кикинди 1958. године. Балетску школу је завршио 1978. у Новом Саду. У Српском народном позоришту је запослен од 1978, као члан балетског ансамбла, где је радио до 1981. Био је учесник балетског такмичења у Варни, Хелсинкију, Паризу, Новом Саду. Сребрну медаљу је освојио на Југословенском балетском такмичењу. На школовање одлази 1980. у Лењинград, на Академију за класичну игру и кореографију – код Ваганове. До 1984. играо је у Хановеру у националном театру, а до 1986. наступао као првак балета у Аугзбургу (Аустрија). Од 1987. играо је прве улоге у позоришту у Хагену (Немачка). У Инсбруку је ангажован као солиста балета и кореограф у балету *Кармен свиџа* и урадио је кореографије за краће дечије балете. На позив летњег фестивала у Аустрији за оперу *Морбиш*, радио је као кореограф и директор. Од сезоне 1999/2000. био је професор у Балетској школи у Новом Саду, а добитник је награде за кореографију Годишњег концерта. У СНП се враћа почетком 2001, где је шест месеци радио као директор Балета, а потом је ангажован као кореограф. Као асистент редитеља и кореограф, радио је многе опере и оперете СНП-а. У Јужној Кореји 2010, премијерно је изведена његова кореографија балета *Кармина бурана*.

Кореографска фанџазија

Наш *Пинокио* је бајковита прича, другачија од оне коју ви знате. У основи либрета је Ђепетов сан, једна нова прича. Кореографску фантазију сам прилагодио балетском изразу, богатећи га елементима комике (у сценама Позоришта лутака, Циркуса), драмским моментима и музички узбудљивим сценама (у борби са разбојницима, у сценама када Пинокио губи свест и када страхује за Ђепетов живот), плесним деоницама и карактерним играма (Плава вила и вилисе, болеро, тарантела, валцер, варијације плеса лутака). У лакој и прозраној атмосфери отвара се нови свет – свет Морског краљевства са медузама, шкољкама, сиренама. Крај ове фантазије је другачији и неочекиван. Открићемо вам ово: Пинокио постаје прелепи принц... Тај свет, који Ђепето сања, побуђује радост, а на јави нас задивљује када је саздан од трајних вредности: љубави, искреног пријатељства и међусобног поштовања.

Драган Јеринкић

Милан Лазич (Џејџо) и Игор Таубер (Џоџо)

Лана Стојановић, Соња Батић и Олга Аврамовић
(Колумбине)

Александар Којић, диригент

Рођен у Новом Саду. После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавао се на неколико различитих мајсторских курсева: у Београду, Бечу (проф. Марк Стрингер), Мајнцу – курсеви из хорског дириговања (проф. Ервин Ортнер и Фридер Бернијус), Утрехту – курсеви из хорског дириговања (проф. Тимоти Браун), као и на радионицама за стару музику (Хелмут Рилинг – у Мајнцу и Тон Купман – у Утрехту). Од 2010. године је диригент у Опери Српског народног позоришта у Новом Саду, а од августа 2012. до априла 2014. био је директор Опере СНП-а. Поред стандардног оперског репертоара, доказао се и на пољу модерне опере. У протеклих неколико година гостовао је у ХНК у Загребу и ХНК Ивана пл. Зајца у Риједи, Сегединској опери, Театру Опере и Балета у Краснојарску. У септембру 2017. усавршавао се у Равени (Италија) на мајсторском курсу за италијанску оперу, који је водио Рикардо Мути. Више пута је награђиван Годишњом наградом СНП-а: за дириговање опере *Пикова дама* П. И. Чајковског 2012, за праизведбу опере *Милева* А. Вребалов 2012, за Гала концерт поводом 150. годишњице рођења Рихарда Штрауса 2015, за редакцију партитуре и дириговање концертним извођењем опере *Кнез Иво од Семберије* И. Бајића, поводом обележавања сто година од смрти композитора 2016.

Пинокио

Свима нам је потребно поновно враћање у детињство. Најбољи начин да се то деси јесте да нас освоји магија позоришта јер помоћу те магије можемо све. Нови балет који је пред нама, од самог почетка држи нашу пажњу и ми постајемо очевици свега кроз шта пролази наш сироти Пинокио. Навијамо за њега, радујемо се са њим, патимо са њим... И не желимо да та магија престане...

Александар Којић

Катарина Кљајић (Плава вила)

Наојуки Ацуми (Пиноккио)

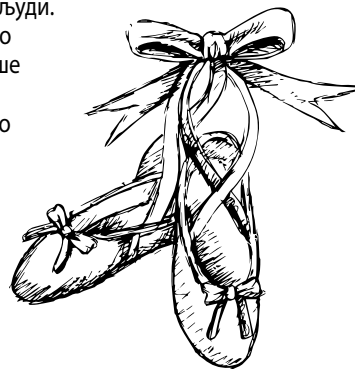
Либрето

Једне вечери, не тако давно, у непознатој земљи поред мора, рибар Ћото је гледао у велику рупу на рибарској мрежи, убеђен да ју је покидао плави кит да би ослободио уловљено јато риба. Кренуо је кући без улова. Из оближњег шумарка, надомак села, чули су се ударци секире. Знао је да је тамо његов пријатељ, столар Ћепето. Кренуо је да га поздрави и помогне да понесу дебло бора до Ћепетове радионице. Играли су и веселили се уз вино. Ћепето је већ опасао радну кецељу, прихватио се алата и почео да клеше дрвеног лутка. Уз мирис врелог воска и лелујави пламен свеће који је стварао сенке у покрету, Ћото је причао о скривеном Морском краљевству на дну мора, о којем је слушао приче од детињства. Од умора и вина су заспали. У собу је ушла Плава вила, обавијена светлошћу, својим моћима је оживела све лутке. Ћепето је био задивљен, али се изненадио када је видео да је несташни лутак отворио врата и истрчао на трг. Пинокио се нашао међу пролазницима и децом. Ћепето и Ћото су покушали да га врате па су затражили помоћ полиције. Деца су скривала новог пријатеља и побегла са њим. Када су га полицајци ухватили, родитељи су се умешали и заштитили га, а полицајцима је једино преостало да ухапсе Ћепета. Пинокио се тужан вратио кући. Ту је затекао Цврчка који је Ћепетову радионицу сматрао својим домом. Пинокио је био гладан, а Цврчак му је понудио своје травке. То му се није допало, па га је Цврчак повео у град да нађу Пинокију нешто за јело. Таман су почели да једу сендвиче, када је почело невреме. Сви су разбежали, склањајући се од кише. Пошто је убрзо пуштен из затвора, Ћепето је кренуо да тражи Пинокија и Цврчка. Био је пресрећан када их је пронашао. Заштитио их је кабаницом и одвео их кући. Мокри и промрзли, сушили су одећу, а онда су чули лупање на вратима. У радионицу је ушла Розаура у пратњи свог супруга Манђафуока, власника Позоришта лутака. Розаури се допао Пинокио и хтела је да га купи, али је Ћепето рекао да лутак није на продају. Отишли су са купљеним луткама. Ћепето је припремао Пинокија за школу, а Ћото му је дао нов буквар. Пинокио се опростио од Ћепета и придружио се осталим ђацима. У школу није отишао, него је заменио буквар за улазницу у Позориште лутака. Манђафуоко и Розаура су представили нове лутке и, као посебну атракцију, лутке с истока. Розаура је угледала Пинокија и обрадовала се. Пошто је био гладан, замолила је Манђафуока да Пинокију да неколико дуката, што је он невољно учинио. Представа је почела. Пинокио је препознао лутке из радионице. Поздрављао их је и аплаудирао им је. Манђафуоко је на подијум извео најатрактивније лутке из Абхазије. Сви су били под утиском њихове игре. После представе Пинокио је пошао кући, пазећи на своје дукате. Будне очи Мачка и Лисца пратиле су сваки његов покрет. Зграбили су прво Цврчка, који је кренуо да тражи Пинокија. Пинокио је храбро ускочио међу „канџе“ два прерушена разбојника да би спасао свог пријатеља. Он и Цврчак су били савладани и окачени о дрво. Добро сакривене дукате разбојници нису пронашли. Док је висио на дрвету, изгладнели и уплашени Пинокио почео је да губи свест. Осетио је хладне руке сподоба и мислио је да умире. Видео је људе како га оплакују. Један плави зрачак држао га је у животу. Плава вила и вилесе бориле су се за његов живот. Исцрпљене и уморне, спасиле су Пинокија. Ослобођени Цврчак викао је и корио Пинокија због непослушности, али је Пинокио све негирао. Плава вила му је указала на нос, који је после сваки лажи постајао све дужи, рекавши му да мора престати да лаже. Тако се постаје искрен и добар човек.

Док је размишљао о неправди коју му сви чине, појавили су се Мачак и Лисац. Позвали су га у Чаробну шуму да тамо засади дукате, обећавајући му да ће дукати израсти на дрвету у великом броју. Преварили су га, украли дукате и побегли. Очајан и уморан, Пинокио је заспао у шуми. Ускоро су око њега зазујале пчелице и појавила се жена са бокалом воде. Вредне пчеле су правиле мед и понудиле га Пинокију, а добио је и воде. Обећао је да ће и он бити исто тако вредан и поново поћи у школу. Тако је и урадио. Срео је школске другаре који су га наговорили да крену заједно, и са Човечуљком, у Земљу чуда. На путу до тамо претворили су се у магарчиће. Директор циркуса их је дресирао бичем и постали су део циркуске представе. Смешни клонови и балерине плесали су болеро и тарантелу. Магарећи валцер се завршио повредом Пинокија. Сви су се растужили. Чак је и тужни клоун плакао с њим. Човечуљак је вратио новац Директору циркуса и повео повређеног магарца на обалу мора и тамо га оставио. Забринути Ђепето је свуда тражио Пинокија, чак се отиснуо чамцем на море. Таласи су ударили и преврнули чамац. Из страха за Ђепетов живот, Пинокио, који је због свог доброг срца поново постао дрвени лутак, храбро је кренуо у воду. Ђепето је млатарао рукама, а струје су га носиле право у раље огромног кита. Пинокио се борио са великим таласима, а Ђепето је нестао у устима кита. Више га није видео. Пинокио је дрвеном руком ударао кита и на крају завршио у његовом огромном стомаку. Ђепето и Пинокио су се радовали што се поново виде. А кит, ком је било мука због њиховог скакања, избацио их је из стомака. Сада су се нашли на дну мора. Морско краљевство је лежало пред њима: корали у дивним бојама, медузе, сирене и шкољке. Све је око њих лебдело у тишини. Ђепето је био опчињен. Ипак, после неког времена, одлучио је да се врати свом дому и исприча Ђоту своју авантуру. Чаролија Морског краљевства није престала. Пресијавало се у бљештавом плаветнилу. Пинокио је одлучио да остане у овом свету. Плава вила, принцеза овог краљевства, и Пинокио, који се претворио у прелепог принца, два су бисера плавог корала. Блистали су до врхова таласа, док се светлост ширила и преносила до шума, насеља и људи. У радионици се Ђепето пробудио пун радости и дивљења. Ђото је покушао да га врати из тог заноса и скоро да га је убедио. Ипак, све је то било сувише стварно да би био сан. Знао је то Ђепето, кренувши ка столу, где је синоћ клесао дрвеног лутка. Али, Пинокија више није било. Наравно, – помислио је Ђепето – Пинокио се претворио у принца и започео је живот са лепом принцезом, јер у бајци снови постају стварност.

Почело је велико славље, точило се вино и до зоре препричавала невероватна прича и Ђепетов сан.

Д. Јеринкић

Далибор Тобцић, сценограф

Рођен 1955. у Новом Саду. Дипломирао на Академији уметности у Новом Саду, Одсек ликовна графика, а 1982. стекао звање магистра на Факултету ликовних уметности у Београду (проф. Б. Карановић). Од 1980. запослен је у Српском народном позоришту. До сада је урадио преко педесет сценографских остварења за драму, оперу и балет (*Галеб, Есмералда, Лучија од Ламермура, Вила ла мама, Ромео и Јулија, Дон Ђовани, Трубадур, Риолејшо, Севиљски берберин, Кајшарина Измаилова...*). Поред рада у позоришту, урадио је више ликовно-сценских решења за концерте, фестивале и друге културне манифестације. Учествовао је у више десетина ликовних колонија, колективних и самосталних изложби из области сликарства, графике и сценографије. Члан је УЛУВ-а. Добитник је више награда и признања за сценографију (50. сусрети професионалних позоришта Војводине, 2000) и Годишњих награда и похвала СНП-а (1998, 2005, 2008, 2009).

Мирјана Стојановић Маурич, костимограф

Рођена 1947. у Новом Саду. Дипломирала на Академији примењених уметности у Београду, Одсек костима (проф. Душан Ристић). У Позоришту дебитује 1970, а од 1971. стални је костимограф СНП-а. Осим костимографије бави се и сликарством, тематски, такође, везаним за позориште. Урадила је костиме за више од 100 представа у СНП-у, а као гост и у Марибору, Скопљу и Осијеку, такође и за низ ТВ емисија и драма, РТВ Нови Сад. Представе карактеристичне за њено костимографско опредељење: *Мајбейш, Норма, Самсон и Далила, Боеми, Бал њог маскама...* Учествовала на више заједничких изложби и десетак самосталних изложби. Добитница је бројних награда за костим: 1969. награда Београдског универзитета „4. јул“; 1972. Награда Академије примењене уметности на XIII октобарском салону, Београд; 1977. награда на 6. новосадском салону; 1977. награда „Форма“; 1983. „Форма IV“ и 2005. „Форма IX“, Нови Сад. Добитница је Златне медаље „Јован Ђорђевић“, највишег признања СНП-а, 2005. Обележила је четрдесет година уметничког рада, 2012. Добитница је Стеријине награде за костимографију у представи *Виолинисџа на крову*, 2016.

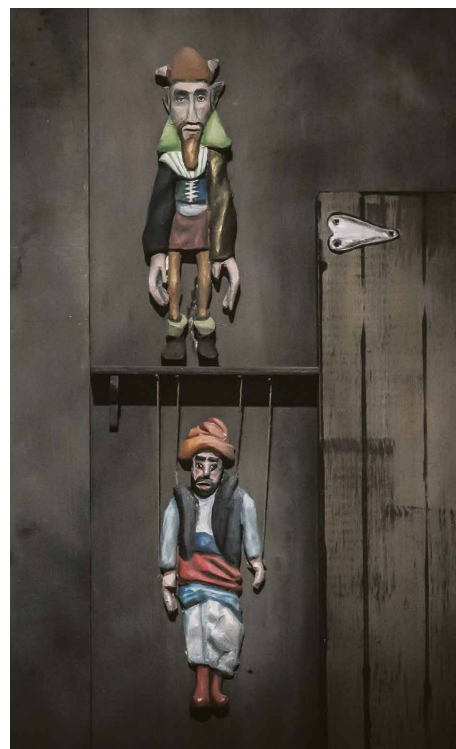
Милица Јелић (Шкољка) и Сања Павић (Вилин коњиц)

Милан Лазич (Ђејџо)

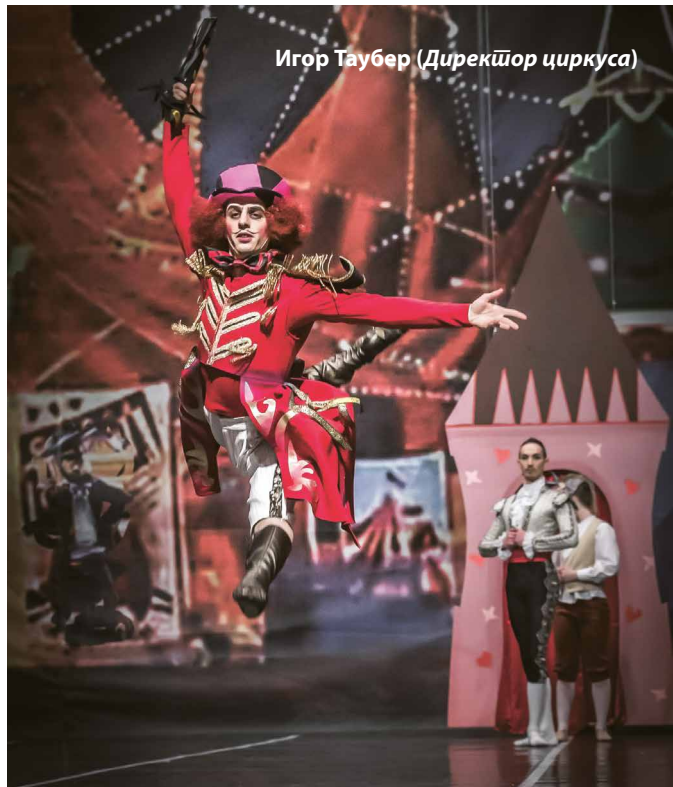
Самјуел Бишоп (Лисац)

Александар Бечварди (*Пинокио*) и
Милена Крковић (*Плава вила*)

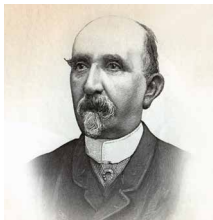

Игор Таубер (*Директор циркуса*)

Пинокио као инспирација (избор):

- Балет за децу: 2012. Софија, Бугарска; 2015. Хонг Конг, Кина; 2017. Торонто, Канада; 2017. Гдањск, Пољска...
- Екранизација: 1911. режија Ф. Гијом; 1940. Дизнијева адаптација; 1972. режија Л. Коменчини; 2002. режија Р. Бенињи...
- Књижевност: Буратино, *Злајни кључић* Алексеја Толстоја, 1936.
- Музика: А. Бибало, Б. Бјелински, Е. Тох, Џ. Доув, П. Валтинони...
- Позориште: „Пинокио“ Нови Београд (осн. 1972)

О писцу Карлу Колодију

(Carlo Lorenzini, Фиренца, 1826 – Фиренца, 1890)

Карло Колоди је псеудоним италијанског писца и публицисте Карла Лоренцинија. Рођен је 1826. године у Фиренци од оца куvara и мајке домаћице, који су се доселили из малог места Колоди. Псеудоним Колоди, изабрао је према родном месту своје мајке, које се налазило у Тоскани. Радио је много тога, па је тако писао музичке и позоришне критике, коментарисао поетска и прозна дела, био преводилац с француског, писац комедија... Тек је са навршених 49 година, 1875. почео да пише за децу и од тог тренутка у потпуности се посвећује дечијој књижевности. Написао је неколико књига, али га је роман о лажљивом дечаку *Пинокио* прославио по целом свету. Књига о Пинокију се првобитно звала *Прича о лужњку* (*Storia di un burattino*, 1881) и излазила је у наставцима у италијанском дечјем часопису *Журнал за децу*. Роман је касније преименовао у *Пинокијеве авантуре* (*Le avventure di Pinocchio*) и објавио га у Фиренци 1883. Данас је познат под насловом *Пинокио*, преведен на више од 200 језика и проглашен је „највећом књигом на свету“.

Моћ бајковитог романа

Фантазија, поетичност, чудесност, слободна игра маштања, хумор, необичност, неприлагођеност јунака јесу компоненте које красе бајковите романе, као што су: *Алиса у земљи чуда*, *Пинокио*, *Мали принц*. Знамо наслове књига, знамо ко су протагонисти и знамо причу, али да ли знамо ко су њихови творци?¹ Алиса, Пинокио и Мали принц су засенили своје творце и постали су нека врста мита, симбола у уметности, зато што опстају у разним друштвеним срединама, у простору и, што је најважније, успешно одолевају времену. У предговору за *Пинокија*, италијански писац Итало Калвино (1995, *Ma, Collodi non esiste*²), рекао је да после Пинокија више ништа није било исто, тј. да књижевни јунак никад није заборављен, али писац јесте. Откако је дело објављено, прошло је 135 година и толико дуго је Колоди у сенци свог јунака. Естетске вредности Колодијевог дела произлазе управо из његове непревазиђености, отворености и податности за нове адаптације. Захваљујући томе, настала су нова дела, позоришне представе, филмови, нови књижевни јунаци, којима је Пинокио послужио као инспирација. (ур.)

1 Луис Керол, Карло Колоди, Антоан де Сент Егзипери

2 прев. Али, Колоди не постоји

Савети из Пинокија

...због немарности према учењу и поводећи се за рђавим друговима, побегло сам од куће... и једног дана, када сам се пробудио, приметио да сам се претворило у мајарца... - Пинокио

Лаж се одмах препознају, деце моје, јер их има две врсте: постоје лаж са крајним ногама и лаж са другим носом. - Плава вила

Немој имати поверења у оне који обећавају да ће те обојати преко ноћи. - Цврчак

Јелена Вукадиновић (Жена са водом), ансамбл Балета (Пчелице) и Наојуки Ацуми (Пинокио)

Катарина Кљајић (Плава вила)

Самјуел Бишоп (Лисац), Теона Радановић (Цврчак) и Александар Бечварди (Мачак)

Бранка Глигорић (Манџафуоко) и Милена Кротић (Розаура)

Љиљана Јокановић (Свећлећи њуж), Ема Бежа (Морски њужих) и ансамбл Балета (Мегузе)

Милан Иван, Бојан Раднов, Давид Груосо,
Игор Таубер и Панајотис Дионисакопулос

ансамбл Балета

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/6621-411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
УЈ Балет / ТОНИ РАНЂЕЛОВИЋ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија АРТПРИНТ МЕДИА доо, Нови Сад
Тираж 500

157. сезона 2017/2018.

www.snp.org.rs